

H. F. BIELING.

Bieling is een jonge zoeker; na het impressionisme, niet daaruit voort-gekomen: — die in deze kunst meer technische vaardigheid dan innerlijke bewogenheid ziet; niet voelt, dat in haar het vervluchtigde oogenblik uit de natuur, dank zij een aanschouwen, dat een doorschouwen is, een hartstochtelijk doorvoelen, tot vastgehouden schoonheid wordt; aan wiens kunstdrang ook het luminisme niet voldoet; voor wien de groote lijn, de bouw der dingen, daarin te zeer is verwaarloosd.

Zijn zoeken wil het tegenovergestelde van wat de Marissen, Breitner, Van Rijsselberghe tot groote kunst heeft bezielt. Hij voelt zich van een anderen tijd; hij is onder andere invloeden opgegroeid; zijn voelen en zijn denken verschillen en behoeven een anderen vorm van uiting. Schelfhout en Leo Gestel kan men hier te lande als voorgangers aanwijzen.

Meer met den geest dan met de oogen te leven; aan de gedachte voedsel te geven door de vizie — dus aldoor de gedachte het eerst. Is of blijft men hiermee schilder? Zoekende naar den bouw der dingen; er naar strevend dezen krachtig te doen uitkomen; minder intens ziende dan de impressionisten, vinden zij hun compositie niet, zooals dezen; maar concipieeren haar, geleid door den geest. Tot de dingen, welke zij wenschen uit te drukken, behooren de groei-kraft, de beweging, het verglijden van het licht; en zij trachten dit te doen door middel van in elkaar schuivende kleur-vlekken, die hun werk vaak onrustig maken.

Men wil den indruk van de natuur ver-

geestelijken; uiting geven aan iets als innerlijke aanschouwing, als gezuiverd, beheerscht gevoel: — werk van bezonnenheid tracht men te leveren in overwogen vormgeving van lijn en kleurvlekken.

Voor een tentoonstelling in den huize Van Hasselt te Rotterdam heeft Bieling, met zijn vriend M. J. Richters een catalogus samengesteld, in welks voorrede men van dit streven naar vormgeving ziet gewag gemaakt en waaruit ik nog deze woorden aanhaal: „ook in de schildering van

den mensch is het doel, het innerlijke in zijn kenmerkende hoedanigheden naar voren te brengen.” De hier gereproduceerde, met potlood geteekende fijne kop, is die van een denker. Voor het besef van den teekenaar heeft hij met dezen werktrant, meer dan in een gewone teekening, het innerlijke in het uiterlijke aanschouwelijk gemaakt. De in een gelaat zooveel betekende oogen en zelfs de oogleden en eigenlijk ook de neus zijn gewoon geteekend: de starende uitdrukking der oogen

H. F. BIELING, PORTRET VAN EEN VRIEND.

denker te zijn: er is iets in van nadenken of van teleurstelling of van weemoed; en dit alles is gewoon weergegeven, doch aan kin en wangen en voorhoofd en verderen schedel is gewerkt met verschuivende vlakken, waarbij men denkt aan de afbeelding van een in hout gesneden kop; en hiermede is voor het besef van den teekenaar het fijne geestesleven, dat woelt in het brein van den afgebeelde, krachtig gegeven.

Een groote zwart-krijtteekening, *M o n d s c h e i n - S o n a t e* getiteld, stelt een